

CLUJUL CREȘTIN

Redacția și administrația
Cluj, Piața Cuza Vodă 7.

ANUL I. No. 35-36
Sâmbătă 28 Noembrie 1935.
Apare săptămânal
sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei.
Numărul 1 Leu

Unde duce necredința.

Toți muritorii pământului își duc viața trudnică, adeseori plină de amărăciuni spre limanul morții. Mormântul este sfârșitul vieții noastre trupești. El închide în sine bucuriile și durerile, nădejțile și desnădejțile fericirile și nefericirile întregii vieți pământene. O credință sălășluște în adâncul fiecărui suflet, chiar cel mai înverșunat necredincios. Ori cât ai înăbuși-o, ea totuși în anumite clipe iese la iveală. Își cere dreptul ei. Aceasta se întâmplă mai ales în ceasul morții. Atunci nu există necredință. În schimb atunci nu mai mângâie. Dacă în viață a fost înăbușită, în momentul morții răzbunarea ei este cu atât mai grozavă. Se cunosc multe cazuri de necredincioși cuprinși pe patul morții de turburări lăuntrice atât de violente, încât au provocat spaima celor de față. Unul dintre conducătorii revoluției franceze Mirabeau (Mirabò), pe patul morții întărește acest adevăr. Acesta după ce trăi o viață întreagă în dușmănie cu Dumnezeu, voii să moară tot la fel. În dimineața ultimei sale zile porunci să se deschidă fereastra și chemă pe medicul său de curte Canabis pe care îl agrăi astfel: »Amice, astăzi voesc să mor. Dacă a ajuns omul până acolo, nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne spălăm cu apă parfumată pentru ca să cădem mai ușor în acea amorțire din care nu ne vom trezi mai mult.« Dar zadarnic căuta această amorțire plăcută. Nici apa bine miroitoare, nici cununile de flori, nici muzica nu putușă-i alina durerile, ce-l sfâșiau împreună cu muștrările conștiinței și zbuciumul lăuntric. Lipsit de mângâierea creștină, izbucni într'un urlet de durere. Plin de o cumplită desnădejde, cere un leac care să-i aducă cât mai repede moartea. Refuzul medicului îl declară de crud. Strigă plin de furie: »Eu am puteri pentru veacuri, dar curaj nici pentru o clipă mai mult.« În această stare îi rătăceau privirile furioase pe pereții camerei. Cea mai grozavă turburare sufletească se putea citi în fiecare trăsătură a feței. În această stare de disperare înfricoșată, după ce scoase un șipet înfiorător își dădu tristul sfârșit. Câți oameni mari după judecata lumii, nu și-au dat sfârșitul din această dureroasă stare. Acum ce folos au de toată mărirea lumii. Ce fo-

los că îl pomenește istoria ca pe un erou și el e osândit pe veci. Așa suntem fiecare cum ne judecă Dumnezeu. Judecata Lui este măsura valorii noastre. Părerile și gustul oamenilor se schimbă, dar adevărul niciodată. Și Dumnezeu după adevăr judecă.

Tot ce este în lume e peritor.

O poartă de zidit.

Cavalerul Gérard de Kempis era foarte bogat și grozav de trufaș. Puțin timp după ce terminase clădirea mărețului său palat, chemă pe toți prietenii și vecinii săi la o mare petrecere.

La sfârșitul ospățului ce-l dădu în cinstea musafirilor, mesenii băură de mai multe ori în cinstea lui și-l ridicară până în slava cerului cu laudele lor. Cum cavalerului îi plăcea foarte mult să fie măgulit, ori cine își poate închipui plăcerea pe care o simțea, văzându-se socotit de prietenii săi ca cel mai fericit om de pe lume.

Printre musafirii lui totuși un om rămașea tăcut. Când urările se sfârșiră, omul acesta luă cuvântul. — Domnule cavaler, zise el, păntruca fericirea dumnilale să fie deplină trebuie să nu treci cu

vederea un lucru — un lucru de mare preț.

— Și ce anume întrebă cavalerul.

— Trebuie să pui să se zidească una din porțile palatului dumnilale.

La auzul acestor vorbe mulți dintre mesenii începură să râdă și Gérard însuși părea să creadă că bietul om înnebunise. Voind totuși să deslege nodul acestor cuvinte ciudate întrebă.

— Despre care poartă vrei dumneata să vorbești?

— Despre aceea prin care te vor scoate într'o zi în sicriu răspunse celalalt.

Aceste cuvinte mișcară pe stăpân și pe oaspeții săi, și cavalerul căzu pe gânduri. Își dădu seama atunci de prețul bunurilor pieritoare. Incepu să întrebuinteze cum se cuvine bogățiile și viața sa.

(După o revistă franceză).

Conștiința.

Un om veni odată la preotul din partea locului, spunând că are ceva pe conștiință și voește să se mărturisească. „Lucrul acesta zise el, mă apasă pe suflet zi și noapte și nu-mi dă nici pic de odihnă“. — Dar ce este? — Nu îndrăznesc să spun. E prea greu. — Trăbuie totuși se mărturisești; altfel n'ai să ai odihnă. — Am furat . . . — Și ce anume? — O funie. — Ei bine! răspunse preotul, du funia îndărăt la cel de la care ai luat-o, spunându-i că-ți pare rău de ce ai făcut, și totul va merge bine cu siguranță. După câteva zile hoțul veni din nou și spuse că nu-și redobândise încă liniștea sufletească. — Miai spus tot? — Nu. — Ei bine, spune-mi acum adevărul întreg. — Apoi, continuă hoțul cam în silă, era ceva la capătul funiei. — Ce? — Era . . . era . . . o vacă!

(La solidarité sociale.)

Omul nebun.

Un om bogat și nobil avea în serviciul lui un bufon (comediant care prin glumele lui produce veselie mai ales în timpul mesei). Acest domn dădu într'o zi bufonului un baston, poruncindu-i să-l păstreze până când va afla unul mai nebun decât el (decât bufonul) și să-l dea aceluia. Peste câțiva ani domnul se îmbolnăvi. Bufonul se apropie de el să-l vadă și să-l întrebe de boala sa. Unde mergi? îl întreabă bufonul. — Plec într'o mare călătorie, răspunde stăpânul. — Și când te vei întoarce? Peste o lună? — Nu răspunde stăpânul. — Într'un an? — Nu. — Atunci când? — Niciodată. — Și ce pregătiri ai făcut pentru o astfel de călătorie îl întreabă din nou bufonul. Niciuna răspunde stăpânul. — Tu pleci pentru totdeauna și n'ai făcut nici o pregătire? Ia atunci bastonul care mi l-ai dat, am găsit unul mai nebun decât mine.

„Acest comediant sunt eu“.

Este o mare greșală să credem că toți aceia care rād, cāntă și fac mii de nebunii sunt de fapt și fericiți în acelaș timp.

Intr'un mare oraș din străinătate s'a petrecut faptul următor: Intr'o zi un om merge să consulteze un medic. El se plāngea că suferă de melancolie (tristetă). Viața lui i se părea o povară.

Doctorul îl vizitează și îi spune: „Ai nevoie de distracții. Să cauți să citești cărți amuzante (glumețe), aceasta este cel mai bun leac în cazul de față“.

Bolnavul dădu din cap nemulțumit, doctorul continuă: „Mergi la teatru, ascultă vr'o piesă comică (de răs)“.

Bolnavul iarăș dădu din cap cu o privire descurajată. — Atunci, îi răspunde doctorul, nu mai este decât un singur lucru de făcut Să mergi să vezi pe renumitul clovn (comediant de circ) care a venit de curānd în orașul nostru. Acesta este cel mai mare din câți au venit în acest oraș. Dacă nici el nu-ți poate alunga tristetă, atunci eu nu știu ce leac să-ți dau. — Ah! Răspunse bietul om cu un ton plin de amărăciune: „*Eu sunt acest clovn (comediant)*“.

Sunt mulți astăzi căroră le este o grea povară viața. Isi duc zilele într'o amară desnădejde plini de tristețe. Și suntem așa pentru că am ascultat glasul ademenitor al tuturor plăcerilor și am căutat să înăbușim chemarea sfântă a evangheliei. *Veniți la mine toți cei osteniți și însărcinați și eu vă voi odihni pe voi*“. Inafară de Dumnezeu nu este decât tristețe și amărăciune. Aceasta o dovedește viața zilnică a fiecăruia dintre noi.

Voința.

Marele mijloc de educație, acela care cuprinde pe celelalte, constă în a lua hotărârea tare și solemnă de a trage cel mai bun și cel mai mare folos din însușirile pe care ni-le-a dat Dumnezeu. Fără această hătărâre, cele mai bune mijloace sunt de puțină însemnătate dar cu celea mai mici devin folositoare. Veți vedea mii de oameni cari, având toate ajutoarele ce le poate da bogăția: profesori, biblioteci, instrumente, nu fac nimic bun,

în timp ce alții cu slabe mijloace, fac minuni, numai pentru că aceștia sunt sigurii cari lucrează serios. Omul care se apucă serios de lucru, găsește mijloace necesare sau dacă nu le găsește, le creează. O voință hotărâtă face mult din puțin, dă putere instrumentelor slabe, înlătură greutatețile și adesea face din ele un ajutor, Fiecare stare oferă mijloace de progres, dacă cineva are destulă râvnă ca să se folosească de ele. O mare idee dacă o prinzi limpede și cu putere, te arde în suflet ca un cărbune aprins. Acela care își propune cu hotărâre un scop mare l-a și atins pe jumătate, a trecut bariera principală care îl despartă de reușită.

(După Channing)

Ce am făcut ?

Când cea din urmă suflare de viață va părăsi trupul nostru, atunci va fi prea târziu să te întrebi: *Ce am făcut ?*

Vedeți un om care vrea să se sinucidă; el urcă repede scara unui turn înalt, cu gândul hotărât să se arunce din vârful lui. Iată-l ajuns în vârf. Se aruncă. Credeți că, după ce s'a aruncat, se mai întrebă; *Ce am făcut ?* La această întrebare i s'ar putea răspunde. Vai! Ceeace ai făcut nu se mai poate desface! Ești pierdut! Pierdut pentru vecie!

Ei bine! Toți cei ce trăiesc fără Dumnezeu, să-și aducă aminte că fiecare ne urcăm spre vârful turnului, adică spre sfârșitul vieții. Poate mâine veți fi în fața morții. Când moartea ne va îmbrānci cu mâna sa de fer, când din înaltul acestui turn se vor rostogoli cei necredincioși în prăpastia desnădejdii, atunci întrebarea: *oare ce am făcut ?* Se va înfățișa în toate grozăvia ei. Și atunci ce vor răspunde necredincioșii.

Dacă am auzi un suflet din iad întrebându-se pe sine însuș: *Ce am făcut ?* Am auzi în mod înfiorător și răspunsul: „Acesta e lucrarea ta. Tu îți cunoșteai datoria dar nu ți-ai împlinit-o, binevoitori te-au făcut atent la primejdia spre care alergai, dar sfaturile lor le-ai disprețuit“.

Tot ce s'a făcut mare în lume, s'a făcut din strigătul datoriei; tot ce s'a făcut mizerabil, s'a făcut în numele interesului.

Lacordaire.

Caritatea Sfinților.

Sfânta Elisabeta îngrijește de bolnavi.

Elisabeta văstarul vechii familii regale a Ungariei, s'a căsătorit cu principele Ludovic de Thuringia. Această sfântă principesă își afla cea mai mare mângâiere în îngrijirea bolnavilor, mai ales a celor săraci. Odată, pe când prințul nu era acasă, câțiva creștini miloși îi aduc, un biet copil lepros. Într-o stare atât de respingătoare, încât nimeni nu îndrăznea să se atingă de el.

Numai decât prințesa îl ia în brațe, îl îngrijește ungându-l cu leacurile cunoscute pe acele vremuri, îl stropește cu parfum și îl culcă în patul soțului său. Nu peste mult sosește și Principele. Prințesa Sofia mama lui, îi iese înainte și îi strigă: „Scumpul meu fiu, vino și vezi o nouă minune făcută de scumpa ta Elisabeta“. Apoi îl ia de mână și îl duce în odaia unde se odihnea în pat micul lepros. Ridică acoperitoarea și spre marea lui mirare, văzu pe Isus Hristos răstignit. Atunci plin de bucurie sfântă exclamă: „Elisabeto scumpă soră (soție)“ să dai cât mai adeseori patul meu la astfel de oaspeți. Să nu te împiedice nimeni în deprinderea acestei virtuți.

Nu fiecare putem avea această virtute eroică, dar putem cu toți să arătăm mai multă iubire față de cei săraci, așa de numeroși în zilele noastre. Ca și Sfintei Elisabeta ne sună și nouă cuvintele evangheliei: *„Bolnav am fost și m'ați cercetat“*. Il cercetăm pe Isus, în cei săraci, după cum ne spune el *„Întru cât a-ți făcut aceasta în ora din acestia mai mici, mie mi-ați făcut.“* (Mat. 25, 40).

Lingușirea și necinstea; răsplata lor.

Un rege al Persiei, voind să-și aleagă un sfetnic credincios și dibaciu, a născocit o încercare în felul acesta:

A chemat la palat, într-o zi, pe cinci dintre cetățenii cei mai cu văz și despre cari se vorbea mai mult în oraș, și le zise: „Iată pe degetele mele am cinci inele cu diamante mari. Anume v'am chemat ca s'aud din gura voastră adevărul și inelele acestea vor fi plata sincerității voastre. Spuneți-mi deci, fără înconjur și fără lin-

gușire, ce credeți voi despre puterea și mărirea mea?“

Ei, uimiți de mărirea și de frumusețea diamantelor și voind să le aibă, răpunseră regelui cu laude mari, ridicându-l care mai de care deasupra tuturor eroilor istorici; îi vorbiră cu entuziasm de talentele neîntrecute și de virtuțile fără de seamăn, ce le are; sfârșind prin laude așa de mari, încât n'ar mai fi putut găsi alte cuvinte prin care să laude puterea și mărirea lui Dumnezeu.

Regele era multumit și, scoțând câte un inel, îl dăte fiecărui pe rând, cum vorbise. Al cincilea tăcea mereu. „Dar tu“, îi zise regele, „ce crezi despre mine? Și de ce taci?“

— Eu cred, răspunse acesta, altfel decât acești prieteni ai mei. Eu cred că toată puterea ce o ai ți-e dată de Dumnezeu numai spre binele poporului ce-l stăpânești și odată vei trebui să dai socoteală de felul cum ai întrebuintat o. Și mai cred, rege, că toată mărirea ta de acum va peri în întunec, dacă o faci să stea numai în strălucire zadarnică și în cuceriri fără de folos și nu într-o neabătută îndeplinire a tuturor datoriilor tale de rege. Astea le cred eu!

— Și eu tot așa! răspunse regele vesel. Tie nu-ți dau inelul: tie îți dau încrederea și amicitia mea. Stai deapururi pe lângă mine ca sfetnic, că în tine am găsit prietenul sincer pe care de mult îl caută inima mea!

A doua zi, cei patru veniră foarte grăbiți la palat, ca să spună regelui că negustorul dela care a cumpărat inelele l-a înșelat. căci toate patru diamantele sunt false. „Ei, ce?“ răspunse regele răsând, voi ați crezut că eu nu știu? Voi mi-ați dat laude false, eu v'am dat diamante. tot așa. V'am plătit cu aceeași monedă și acum de ce vă plângeți?“

G. Coșbuc.

Fericirea bogățiilor nu stă în binele pe care îl au, ci în binele pe care îl fac.

Fenelon.

Pare că timpul ar fi un dușman... toată viața noastră nu este decât o continuă artă de a-l pierde; și deși facem tot ce putem ca să-l risipim, ne mai rămâne desul, încât să nu știm cum să-l întrebuintăm.

Massillon.

Sfântul Francisc de Assisi.

Viața sa. — Sf. Francisc este fiul unui negustor bogat, se naște la Assisi în anul 1182. După ce trăi o viață ușuratică în lume, fără a-și pierde totuși nevinovăția, el fu atras de Mântuitorul spre sfaturile evanghelice, mai ales spre sărăcie pe care a trăit-o în gradul cel mai înalt. Împreună cu st. Dominic, el a fost reformator adevărat al Bisericii în veacul al 13-lea. Prin pilda sa, prin predici, exemple, minuni, prin învățatei săi, contribuie într'un mod minunat la îndreptarea vieții creștine. Primind în trupul său Ranele Răstignirii Domnului Nostru, muri în vârstă de 44 ani, în ziua de 4 Octomvrie 1226. Papa Grigore al IX-lea îl canonizează la doi ani după moarte. Sărbătoarea lui se celebrează în Biserica apuseană, în ziua aniversară a morții lui.

Trebuie cunoscut. — E imposibil să înșirăm aci toate lucrările admirabile săvârșite de el. Se găsesc tratate în numeroase lucrări scrise de cei mai buni autori moderni. Se recomandă în special lectura acestor cărți, deoarece aprofundând învățătura ce se desprinde din ele, poți să pătrunzi mai adânc spiritul franciscan.

Firea Sf. Francisc — Dacă este cu neputință să povestim viața lui întregă, putem cel puțin să schițăm trăsăturile principale ale caracterului său. Omeneste vorbind înfățișarea lui era admirabil ordonată. avea în ea ceva nobil și cavaleresc. După mamă-sa, evlavioasa Pica, sângele ce curgea în vinele lui, era francez și foarte generos în acelaș timp. De altfel era de o natură iubitoare, poetică, delicată, el a fost adevăratul cavaler alui Hristos. Ii plăcea să spună adeseori: Eu sunt crainicul Marelui Rege și fii mei sunt cavalerii Mesei Rotunde". Era într'adevăr un cavaler, avea generozitate și elan, forță și blândete, dar mai ales iubire față de tot ce este frumos și mare.

Spiritul său catolic. — Rugăciunile Bisericii prescrise în onoarea Sfântului mi-l descriu ca pe un „bărbat catolic și cu totul apostolic". Aceste două cuvinte caracterizează admirabil pe Serafimul din Assisi, din punct de vedere moral. El a fost deasemenea și un „bărbat cu adevă-

rat creștin", cum îl numește Sf. Bonaventura, a fost un catolic unit cu tot sufletul și cu întregă inima față de credință și Biserică. Recomanda tuturor cea mai desăvârșită ascultare față de Sfântul Scaun Apostolic încunjurat, de cel mai mare respect autoritatea episcopilor și a preoților. Dar era și un bărbat cu adevărat apostolic. El nu vrea să păstreze numai pentru sine comorile harului dumnezeesc, dimpotrivă voia să le împărtășească tuturor făpturilor. A fost un apostol admirabil și un propagator zelos al Evangheliei.

Virtuțile sale. — Dacă am voi să ne facem o idee despre acest Sfânt, vom spune împreună cu istoria că el a fost: „Săracul" „Umilul" „Seraficus" Francisc. Aceste trei calități exprimă virtuțile sale de predilecție (cele mai iubite), fără să escludă pe celelalte pe cari le practică cu cel mai desăvârșit eroism. Din iubire față de Isus cel sărac, Francisc iubea sărăcia, pe care o considera ca și regina sa. Și o iubea atât de tare, încât s'a despoiat de orice bun lumesc. A voit ca și fiii săi să fie la fel. Virtutea sărăciei e considerată pe drept cuvânt virtutea cea mai iubită a Sf. Patriarh; nu fiindcă ea ar fi principala virtute, ci pentrucă prin ea ne ridicăm la cele mai sublime virtuți și este în acelaș timp drumul ce duce în „pământul celor vii".

Cu sărăcia, Sfântul Francisc împreună umilința. El se socotea cel din urmă păcătos, căutând mereu disprețul și umilirile, întorcând singur lui Dumnezeu orice cinste i se aducea. Această virtute ocupă un mare loc în viața sa și trebuie să ocupe unul de frunte în viața acelor cari voesc să trăiască în spiritul franciscan. În sfârșit Sf. Francisc se numește serafic fiindcă iubea pe Dumnezeu și pe aproapele cu o iubire arzătoare și comunicativă. Această iubire n'a fost nicicând trândavă ci îl ajuta să interprindă lucruri mari spre mărirea lui Dumnezeu și binele făpturilor sale. În realitate iubirea divină, practcată în felul Sf. Francisc, în toată extensiunea, cu toată generozitatea și simplitatea, constituie caracterul propriu și tendința fundamentală a spiritului său.

(va urma)

Adevărata pomană.

În vremile vechi, când vre-un creștin și-a dat sufletul, căsenii chemau preotul care făcea slujba rânduită de sf. biserică și a treia zi îl așezau în mormânt, ca să se plinească scriptura: „pământ ești și în pământ te vei întoarce“. După înmormântare căsenii amăsurat puterilor făceau milostenie cu cei săraci ca și Dumnezeu să fie îndurător celui ce a trecut din viață.

Azi, de se întâmplă că moartea îți calcă pragul, abia ai isprăvit cu preotul și alergi în ruptul capului după rachie la crijmă. Faci ce faci, vinzi ce poți, te bagi în datorie numai țuică să fie, că „dacă nu, Dumnezeu nu iartă păcatele celui mort“. Încă nu ai apucat să zici un „Tatăl nostru . . .“ și „zama dracului“ ai și adus-o „pentru ertarea păcatelor“. Abia ai slobozit pe cel mort în sinul pământului, abia ai scăpat pe urma lui un „Dumnezeu să-l ierte“, grăbesti acasă, că se adună lumea la pomană. Vin cei che-mați și așteptați: vecini, neamuri, fruntași și se așează toți pe la cele mese întinse. Pe urmă se ivesc și nechemați: săracii și lipsiții. Astora abia le mai ajunge câte un capăt de lavită sau corn de masă. Cei mai mulți stau în picioare, pe vatră, pe după ușă și pe unde pot, că ei nu sunt poftiți nici doriți. Ei au venit numai împinși de sărăcie, de greul vieții. Au venit să-și stârnere foamea barem cu ce va rămânea dela masă.

După ce s'a umplut casa, rând pe rând rând apucă cei din frunte pâharul ori sticla și cu rachia în mână roagă pe Dumnezeu ca să deie iertare și să odihnească sufletul celui mort.

Zici că asta e pomană creștinească? Gândești că pentru rachie Dumnezeu va ierta păcatele celui răposat? Crezi că cu rachie vei îndesa sufletului la fericirea vecinică? Dar bine știi că rachia nici aici pe pământ nu duce la fericire pe nime; cu atât mai puțin vei scoate cu ea la fericire sufletul celui mort. Asta e curată batjocură și păgânătate. Ai început înmormântarea cu Dumnezeu, pe urmă o sfârșești cu diavolul, și zici că fac pomană.

Apoi umplii pe cei plini, cari au ce mânca acasă, iar celor într'adevăr lipsiți abia te înduri să le întinzi o cojiță de pâine, o gură de zamă, un os de ros . . . și zici că dai pomană. Ba, „dai să nu ai“,

căci racha încă n'a adus pe nime în rai, iar mâncarea care ai dat-o celor nelipsiți ai tras-o dela gurs săracilor și așa în loc de comandare și pomană creștinească, ai făcut una păgânească.

Acum adună-ți mințile și te gândește, oare bine-i așa? Oare n'ar fi lucru mai înțelept să ne întoarcem și să facem pomenile așa cum le-au făcut creștinii cei vechi, ori bunăoară cum a făcut un vecin al meu.

Când au ajuns cu mortul în cimitir și l'au scoborât în groapă, vecinul meu s'a întors către lumea adunată și zise: Oameni buni! Vă mulțumesc din toată inima că a-ți petrecut petrecut pe tata în calea cea depe urmă. Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească! Aș fi avut din ce să-i fac comandare cu mâncări și beutură, dar vreau să fac un lucru mai plăcut lui Dumnezeu. Cinstesc la sf. biserică 30 coroane, și dau să se slujască pentru sufletul lui o sfântă liturghie. Asta știu că mai mult îi va ajuta decât rachia“.

Oamenii se împrăștiară pela casele lor.

O săptămână satul întreg numai de vecinul mnu a vorbit. Unii spuneau că-i zgărcit, alții că nu a fost iubitor de părinți și că la înmormântare și-a bătut joc de tatăl său. Mai ales aceia nu slăbeau bin batjocură cărora le plăcea rachia și se așteptau la o comandare grasă. Dar vecinul a fost om cuminte și a tăcut. Bine știa el că „gura lumii numai pământul o poate astupa“.

A mai trecut vreme . . . . Moare un altul. Și ce să vezi? Pilda bună a aflat urmași: omul cu întâmplarea se apucă și iar face ca vecinul meu. Pe urmă s'au convins creștinii că tot îi lucru mai bun, mai curat și cu mai puține cheltueli. Începură să facă toți așa. Azi biserică, care mai înainte era săracă, are mii. Din cămăta banilor în fiecare an îmbracă câțiva copii săraci.

Asta e adevărată pomană, frate. Sufletele celor morți și vii sigur vor afla pentru ea multă îndurare la Dumnezeu. Aceasta e calea cea bună. Fă și îndeamnă și pe alții să facă așa, ca toate să fie spre mântuirea sufletului și mărirea Domnului.

(din „Vorbe drepte“ de Fr. Lucian I. Pop.)

Frumusețea harului. — Domnul arată într-o zi Sf. Maria Magdalena de Pază cât de frumos și scump este harul sfinților, care face ca omul să trăiască creștinește. Ea rămase așa de uimită încât adeseori spunea: „Dacă un suflet, care-i în harul lui Dumnezeu, ar cunoaște iubirea și stima, ce Domnul i-o păstrează, ar muri de bucurie, și ar voi să se întoarcă mai bine în nimic decât să piarză o asemenea comoară prin păcatul de moarte. (Deharbe Cateh.)

Moartea sufletească. — Un om păcătui greu, fiind departe de casa sa. Dumnezeu a îngăduit ca uriciunea sufletului să i se arate pe față. El, fără să observe că era într-o stare îngrozitoare și urât ca un diavol, se întoarse acasă. Soția, copiii și slugile, abia îl zăriră, îngroziți de un asemenea monstru, începură să strige și să fugă de dânsul. Atunci acel nenorocit cunoscu urâciunea păcatului săvârșit, care i se arăta pe față și în tot trupul. De aceea mișcat de răutatea lui, merse să se spovedească. Pe drum întâlni niște turme de oi și niște boi, care, cum îl zăriră, împreună cu păzitorii lor, fugiră în toate părțile, ca și cum ar fi îngroziți de un trăznet. Ajungând la biserică, preotul înspăimântat îi închise ușa în față; iar el căzând în genunchi pe pragul bisericii, începu a se ruga: „Părinta, fie-ți milă de un păcătos, că deși prin păcat am devenit un diavol, sunt însă un sărman creștin: fie-ți milă de mine, ascultați-mi spovada, că sunt dispus să fac orice pocăință îmi veți da“. Preotul auzind acestea, deschise ușa, îl spovedi, îi dădu deslegare, și el îndată ce primi deslegarea, dobândi harul pierdut, adică viața suprafirească, și recăpătă înfățișarea și frumusețea de mai înainte.

(Roz. Istr. Cateh.)

Suflete sfinte din copilărie.

Fericita Imelda din Bologna (Italia) fu o floricică din Paradis. Pe când se afla pentru educație în mănăstirea Maicilor Dominicane și avea numai 10 ani, doria foarte mult să facă sfânta împărtășanie dar nu putea, pentrucă pe atunci, răcindu-se duhul creștinesc, întâia împărtășanie se făcea la vârsta de 12 ani. De aceea plân-

gea și ofta toată ziua, neaflând pace nicăieri. Era 12 Maiu 1333, ajunul înălțării Domnului. Imelda ascultă Sf. liturgie cu toate Surorile împreună; toate merg să se împărtășească, numai ea trebuia să rămână fără pâinea îngerească.

Dar inima ei oftează și bate tot mai tare pentru Isus în Sf. Euharstie. Deodată preotul se oprește, surorile uimite se uită.... Ce se întâmplase? O particulă (o bucată de Sf. cuminecătură) se desprinse din mâna preotului și strălucitoare atârna peste capul micu. ui îngeraș. Preotul înțelese voința lui Isus, se apropie luă Sf. cuminecătură și împărtăși pe Imelda. Ea își primește pe iubitul Mire sufletesc cu un zâmbet ceresc, cu ochii închiși și cu brațele încrucișate. Imelda e fericită nemișcată la locul ei, face mulțumirea cuvenită. Dar această frumoasă floricică e pregătită pentru cer, strângându-și la piept iubitul, care-și află desfătarea între crini, își iea sborul spre cer ca să se unească pentru totdeauna cu Scumpul Isus. (Mondini).

Mărturia Satanei. — Părintele Paul Segneri iunior mărturisește următoarea faptă: „În Roma un confrate de al meu (un călugăr) pe când făcea exorcisme unei persoane (rugăciuni bisericești prin mijlocul cărora se scoate diavolul din om), a silit pe Satana să spuie până când va trebui să stea în Iad. La început necuratul a refuzat să spuie, în sfârșit învins de porunca ce i se dădea, începu a repeta cu un glas îngrozitor: *Pentru totdeauna, pentru totdeauna, pentru totdeauna.* Spuse aceste vorbe cu atâta tărie încât se cunoștea că vorbea despre veșnicie unul care suferia. Erau de față mulți cavaleri, preoți și călugări, cari așa sau înspăimântat încât cei mai mulți și-au schimbat viața, convinși de predica ce le-o făcuse diavolul cu o singură vorbă: „*pentru totdeauna.*“

(Op. post. Med. despre Iad 2).

O arătare din paradis.

În luna lui August din anul 1860, pe când Venerabilul Don Bosco se întorcea în ameaza mare dela Biserica Sf. Francisc de Assisi, i se arăta mama sa, care era moartă de patru ani. Și el o întrebă:

„Da, aici ești, o mamă?” — „Cum, nu ești moartă?” — Și ea îi răspunde: „Sunt moartă dar trăiesc” — Ești feri-cită?

— Sunt foarte fericită.

— Ai mers deadreptul în Paradis?

— Nu.

— Spune-mi și mie de ce te bucuri în Paradis?

— Nu pot să fac ca să înțelegi așa ceva.

— Cel puțin dă-mi un semn despre fericirea ta.

Venerabilul Don Bosco văzu că mama sa se schimbă deodată într-o altă ființă. Fu înconjurată de o lumină strălucitoare hainele i se prefăcură în veșminte prețioase, fața i se însenină și începu a cânta. Dar ce cântee? Era o melodie așa de armonioasă, încât i se părea că o cântau mii și mii de glasuri și cu atâta delicateță și dulceață încât el fu răpit în extas. La urmă îi spuse: „Eu te aștept în Paradis”. Și dispăru. (Viața Venerabilului Don Bosco).

Sfânta Cuminecătură.

„Amin, amin zic vouă, cela ce crede întru mine, are viața de veci.

Eu sunt pâinea vieții.

Părinții voștrii au mâncat mană în pustie și au murit.

Aceasta este pâinea, carea pogoară din ceriu, ca cel ce va mânca din ea să nu moară.

Eu sunt pâinea cea vie, carea s'a pogoară din ceriu; de va mânca cineva din pâinea aceasta, va trăi în veci; și pâinea, care o voiu da eu, trupul meu este pe care îl voiu da pentru viața lumii”.

Deci se priceau între sine Jidovii, zicând: „cum poate acesta să-și dea nouă trupul să-l mâncăm”?

Zis-a lor Isus: „amin, amin zic vouă: de nu veți mânca trupul Fiului omnului, și de nu veți bea sângele lui nu veți avea viață întru voi.

Cel ce mănâncă trupul meu și bea sângele meu, are viața vecilor și eu îl voiu învia în ziua cea de apoi.

Căci trupul meu cu adevărat este mâncare, și sângele meu cu adevărat este beaură.

Cel ce mănâncă trupul meu și bea sângele meu, întru mine rămâne și eu întru el.

Ioan c. 6, V. 51—56.

Regula Ordului al treilea al Sfântului Francisc prescurtată.

§ 1. *In fiecare zi.* 1. Tertiarii să asculte Sf Liturghie, dacă le este cu putință.

2. Să zică 12 „Tatăl nostru”, „Născătoare de Dumnezeu”, „Mărire Tatălui”.

3. Să facă rugăciuni înainte și după masă.

4. Să facă seara cercetarea cugetului și să se căiască de greșelile săvârșite cu propunere tare de a se îndrepta.

§ 2 *In fiecare săptămână.* 1. Să nu mănânce carne Miercurea.

2. Să postească în fiecare Vineri.

§ 3. *In fiecare lună.* 1. Să se spovăduiască, și să se împărtășească.

2. Să la parte ta adunare.

3. Să facă o pomană convenită pentru Confrății nevoiași și pentru podoaba cultului dumnezeesc.

§ 4. *In fiecare an.* 1. Să postească în prezu sărbătorii Sf. Francisc (3 Octonvrie) și a neprihănitei Zămisliri (8 Decemvrie)

§ 5. *Intotdeauna.* 1. Să mărturisească credința cu curaj și fără a se rușia de oameni; să aibă supunere și dragoste către Biserica Catolică Romană și către Locțiiorul lui Isus Hristos.

2. Să poarte micul scapular și cingătoare.

3. Să se ferească în toate de lux și de eleganță rafinată.

4. Să nu ia parte la baluri, la spectacole primejdioase și la orice petrecere nepotrivită.

5. Să fie cumpătați în mâncare și beaură.

6. Să instruiască propria familie prin pilde bune, îndemnând pe toți la fapte creștinești și la deprinderile evlavioase.

7. Să se ferească și să nu permită certirile rele.

8. Foate faptele bune să le închine Iminii preasfinte a lui Isus pentru unirea tuturor Românilor în aceeaș credință.

Duminecă în 24 Nov. frații tertiari sunt chemați la adunarea lunară la orele 4 p. m.

Predica o va ținea păr. prof. Dr. Titus Malai la orele 6 în Biserica Catedrală la vecernie.